Mizah

Kabine Sırat köprüsünü geçiyor!

HESAP

Arkadaşının bu sene üçüncü sınıfa geçmiş olan çocuğiyle yarenlik ediyordu. Sordu:

— Söyle bakayım, yavrum. Dört elma ile iki elma kaç elma eder?

Çocuk dudak büküp omuz silkti:

— Bilmem!

— Nasıl olur? Mektepte öğretmiyorlar mı?

Çocuk başını salladı:

— Öğretiyorlar ama, biz mektepte hesabı elma ile değil, erikle yapıyoruz.

OÑA DA ŞÜKÜR !

— Haberin var mı? Önümüzdeki seçimlerde İstanbuldan namzet olarak (Falanca ile Filânca) gösterilecekmiş. Ne diyorsun?

— Ne diyeceğim. Seviniyorum..z

— Seviniyor musun? Ne diye?

— Ne diye olacak... Hiç olmazsa ikisini birden seçmek mecburiyeti yok diye...

SÜKÛT

Arkadaşı, tasdik etti:

— En iyisi de odur. Sesini çıkarmaz, sâkin sâkin düşünürsün. Olur ya, belki söyliyenin hakkı vardır!

Sâkin ahlâkiyle meşhur biri bu meziyetinden memnun olduğunu söylüyor:

— Meselâ, birisi bana aptal dese, hiç sesimi çıkarmam, diyordu.

DÜN VE YARIN

Artık bebeklikten istifa etmiş bir hanımefendi dert yanıyordu:

— Kırk yaşım aklıma geldikçe deli oluyorum.

Biri, merakla sordu:

— Neden? O yaşta başınıza bir felâket mi geldi ?

GÜMÜŞ !

Arkadaşlarından biri:

— Medeni bir çağda yaşıyoruz!

Dediği zaman itiraz etti:

— Hayır, medeni değil, madeni bir çağda yaşıyoruz.

İzahat istediler. Anlattı:

—Baksanıza: Demirden perde yapılıyor... Her yerde altına hücum var... Herkes birbirini kalaylıyor ve biz meteliğe kurşun atıyoruz!

ANLAYANA

OKKA VE BİNLİK

Sevgili dostumuz Refik Ahmet Sevengil, geçen pazartesi akşamı radyoda romancıya ait birkonferans verdi. Üstad, bu konferansında romancı, 250 dirhem realite, 750 dirhem de kendi istediği dünyayı aksettirdi mi tam okka bir eser ortaya çıkacağını söyledi.

Malûmu âliniz, okka 400 dirhemdir. 1000 dirhem, tam iki buçuk kıyye eder. Refik Ahmet, vaktiyle aldığı rakı binliklerini unutmuş galiba! Keşke, Nurettin Artama sorsaydı!

★

İSTERÜK

Yükselme Partisi, Cumhuriyet Halk Partisine müracaat etmiş ve:

— Ben ara seçimlerine girerim ama, maddi yardımda bulunun, yoksa girmem.

Demiş.

Gördünüz mü büyük tehdidi? Halk Partisi şayet korkar da para verirse bütün züğürtlere gün doğdu demektir.

Hemen Halk Partisine müracaat edip yaygarayı basmalıdırlar:

— Ya para, ya seçimlere girmeyiz!

★

KABİL DEĞİL Kİ...

Bir asker kaçağından rüşvet alan komiser muavini Turhan Uyanık, bir buçuk sene hapse mahkûm olmuş. Bir insan, kendisine ancak bu kadar güzel bir soyadı seçebilir: Hiç bir buçuk sene hapsi duyup da gözüne uyku girmesi ihtimali olur mu?

★

BİR TANE VAR

Nuhun gemisini arıyan heyetle giden zat, bir gazeteye intibalarını yazıyor. Geçen günkü yazısına şu başlığı koymuş: «Türkiyede kaç Şükrü var?» Onun sayısını Cenabı Mevlâ bilir ama, bir tane «Sökmensüer» var!

★

YANILDI MI, NE?

İşletmeler Bakanı sayın Münir Birsel, Gazeteciler Cemiyetinde neler anlatmadı, neler. Beş senelik plânlar mı istersiniz, linyit kömürünün fazla istihsaline ait rakamlar mı? Neler, neler de maydanozlu köfteler!

Bakanın söylediğine göre, her nevi istihsal artmış. Bizim bildiğimize göre, artan istihsal değil, yiyecek, içecek, yakacak, giyecek maddelerinin fiyatlarıdır !

★

MÜHİM BİR DERT

Gemilere ne kadar yolcu alınacağı meçhulmüş meğer.. Denizyollarında bir heyet toplanmış, çalışmış, çabalamış, sonunda bir proje hazırlamağa karar vermiş. Bu proje, Bakanlığa gönderilecek, o da tasvip ettikten sonra yürürlüğe girecekmiş.

Bakındı işe. Bizim bildiğimiz bir vapur daha yapılırken içine ne kadar yolcu alınacak, ne kadar yük yüklenecek alâkalılarca malûmdur; planı ona göre hazırlanır. Anlaşıldığına göre, böyle değilmiş ve Ulaştırma Bakanlığı karanlıkta göz kırpıyormuş.

Akşamdan sonra sabahın kalimera !

★

Şemsiyeciler Cemiyeti Başkanlığından:

Havaların yağışlı gittiğini gören Cemiyetimiz İstanbul Sergisini rahat rahat gezmek istiyen sayın halkımıza bir kolaylık olmak üzere şemsiye kiralamayı karar altına almıştır

Şehrimizin muhtelif mıntakalarında açılmış olan şubelerimize müracaat eden sayın halkımız, kefil göstermek ve saatine 25 kuruş gibi cüz'î bir para ödemek suretiyle her cins şemsiye kiralayabilirler.

PERİ

YARIN
ŞAHESER BİR NÜSHA ÇIKARIYOR !

Çok Acele
Satılık
Ucuz
Arsa

Üsküdarla Kuzguncuk arasında fevkalâde manzaralı, lebi deryada, içinde yetişmiş meyva ağaçları bulunan geniş bir yalı arsası acele satılıktır. İzahat almak istiyenlerin 20715 numaralı telefona müracaat etmeleri.

Cilt: 7 — Sayı: 170 FİATI 25 KURUŞ 7 Ekim 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Yaptırabilir misin ?

BEKTAŞİ fıkarası, bir kış günü çeneleri birbirine vura vura kahveden içeri dalmış, sunturluyu bastıktan sonra:

— İllâllah bu soğuktan! demiş. Rüzgâr insanın yüzünü köpek gibi dalayor!

Bektaşiyi tanıyanlardan biri ona takılmak istemiş:

— İlâhi baba erenler! demiş. Yaz olur sıcaktan şikâyet ederiz, kış olur soğuktan.. Cenabı Hak ne yapsın? Bizleri memnun etmek kabil değil ki...

Fakir bektaşi, ellerini oğuştura oğuştura cevabını bastırmış:

— Şu ettiğin lâfa bak.. Bahara ağzımızı açıp da bir söz söylediğimiz var mı, imanım?

İktidar partisinin resmî gazetesi «Ulus», bir taraftan «Demokrasi bizim eserimizdir!» derken öte taraftan kadrosunu malûm ve meşhur Nazi ve Faşist pohpohçulariyle takviye ettiğinin farkında olmadan ulu orta konuşuyor: «Muhalefeti, hiç bir veçhile memnun etmek imkânsızdır.»

Hani insanın zorla Rumeli ağzı kullanıp:

— Abe âretlik, senin muhalefet dediğin - nerdeyse - Ulus gazetesinden maaş almıyan bütün millet olacak, ba!

diyeceği geliyor.

Yiyecek fiyatlarına bakıyorsunuz: Zemheri rüzgârlarının estiği bir sokaktan geçmiş gibi iliklerinize kadar donuyorsunuz. Giyecek fiyatlarına göz attınız mı? Hattı istiva güneşi beyninize işlemiş gibi yere yıkılmanız işten bile değil! Mesken buhranına bile partiniz çare bulacak iktidarı gösteremedi, gösteremiyor; Karaborsacılar, vurgunculer gözümüzün önünde ceviz kırıyor!

Bütün bunları yapacak, fiyatları düşürecek, karaborsayı kaldıracak tedbiriniz, kudretiniz var mı? O zaman bahara ağız açmayan bektaşi fıkarası gibi de davranmaz, velinimetlerine senden iyi kaside yazarız!

MİZAHÇI

HALK VE PARTİSİ

— *Reyini bize verdiğin için teşekkür ederim!*

ZURNADA PEŞREV

Kurban bayramında

Ertuğrul Şevket

— Hayır ola, kurban kesmedin mi?

Diye şaka edecek oldum, vay efendim, vay! Sen misin bu lâfı eden? Açtı ağzını, yumdu gözünü:

— Bir de alay ha! Etin üç liraya satıldığı, yağın dokuz papele yükseldiği bir zamanda namus ve iffetiyle çalışan bir aile reisiyle alay etmeğe kalkarsın ha! Kurban kesmemiş miyim? Bu ne bâlâpervazlık, bu ne kendini bilmemezlik, bu ne hadnaşinaslıktır böyle.. Sen beni ne zannediyorsun? Kiminle konuştuğunun farkında değilsin galiba!

Bir tarafına iğne batırılmış gibi iskemlesinden ayağa fırladı; üzeri yamalı, altı delik iskarpinini burnuma sokarcasına havaya kaldırdı:

— Bu iskarpinleri görüyor musun sen? dedi. Bunun sahibi, tam yirmi yıl bu millete, bu devlete hizmet etmiş, eline ayda dört yüz lira geçen, üç çocuklu bir memurdur. Altı aydır, kâh on beş günde, kâh haftada bir bizim evle eskici dükkânı arasında mekik dokuyan bu iskarpinleri, utandığım, yüzüm kızardığı için arife günü tekrar tamire gönderemedim; delik tabanından içeriye taş, toprak, su girmesine razı oldum. Hiç olmazsa izzetinefsimi bu suretle korumaya, kurtarmaya muvaffak olduğuma inanıyor, teselli buluyordum. Halbuki, sen, benim fakrimle, zaruretimle alay etmekten çekinmiyor, gönlün huzur içinde, ağzını yaya yaya soruyorsun: «Kurban kesmedin mi?»

Alnımı karışlar gibi açık avucunu yüzüme uzattı:

— Bu avuca, helâl olmıyan bir kuruş bile girmemiştir, dedi. Böyle bir avucun sahibi nasıl yaşar ,bilir misin?

Pantalonunun, yeleğinin, ceketinin boş ceplerini dışarı çıkardı; cüzdanının içinde nüfus kâğıdı, bir iki mektup, bir takım evrak bulunan gözlerini gösterdi:

— İşte böyle meteliksiz! Çünkü; evin kirası yüz yirmi liradır. Elektrik, havagaziyle beraber ayda yüz elli eder. Geri kalan iki yüz elli lirayla yiyecek, içecek, giyecek, üç çocuğu okutacak, onlara harçlık verecek, kendin otobüse, tramvaya binecek, sonra da kurban kesecek-sin!

İçi boşalmış bir balon gibi birden söndü, sustu, iskemleye çöktü:

— Borç gırtlakta, dedi. Haddinse mal beyannamesine bilmem ne kadar aylıktan fazla borcun olduğunu yaz! Sanki; kabahat seninmiş, bunu sen istemiş, israfa, lükse, havaiyata dalmışsın gibi yakana sarıldılar mı? Soluğu mahkemede alır, üstelik âleme de maskara olursun! Neymiş o? Ahmet Efendi, haddinden fazla borca girmişmiş!

Yakama sarılacakmış gibi tekrar ayağa fırladı :

— Borçlanmasın da ne yapsın Ahmet Efendi? Hadi bu dört yüz lirayı sana vereyim de beni bir ay geçindir! Anlarsın o zaman hanyayı konyayı.. Vallahi mahalle bakkalının önünden geçmek şöyle dursun, «saka geliyor!» dedikleri zaman kaçacak fare deliği arar, akşamları evine girmek için hatt-ı havai kuracak kadar hayalini ileri götürür, Jül Vern'i bile güldürecek keşfiyata kalkarsın!

Yüzüme dik dik baktı; hırsla, hınçla, intikam almak istercesine bağırdı:

— Hayır, ben kurban kesmedim, sen kestin mi?

— Yahu, Fatihin gemisi tek yelkenli değil miydi?
— Evet, ama şimdiye kadar gemiciliğimiz ilerledi!.

Maliye Bakanı — Düşürmiyeceğiz!.
Esnaf — Biz de düşürmiyeceğiz!!

SEÇİM İŞLERİNDE HÂKİM VE MAHKÛM . .

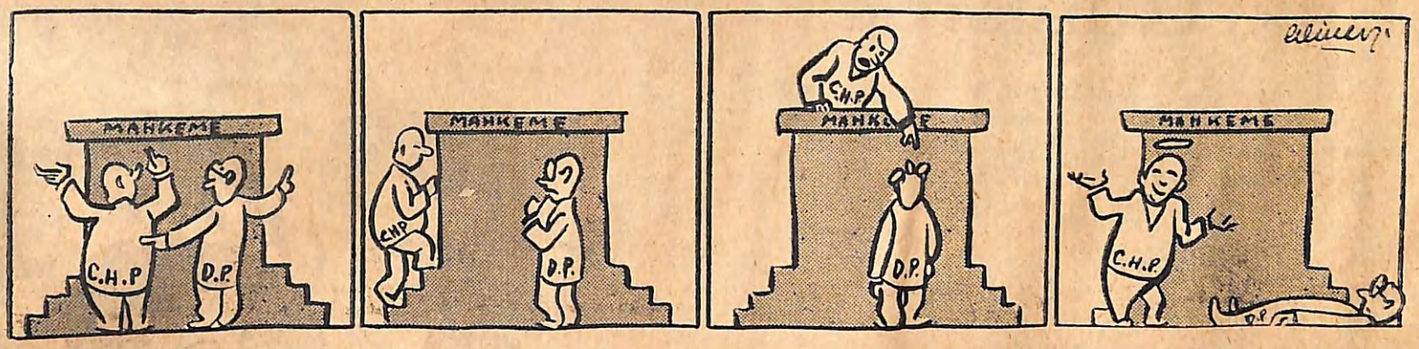

D.P. — Bayılırım böyle muhakemeye !

Tek keramet

Bayramda Seyran

Dün kendi koşanlar bizi tebrike ayakla,
Köşkün kapısından savıyor şimdi uşakla.

Erbâb-ı fezâhet yol alırken fuzalânın,
Dünyâda gelir miydi düşüp kalması akla.

Evvelleri kurban dağıtan sâhib-i devlet,
Bir parça ciğer bekliyor en sonra çanakla.

Dünyâ dönüyor eskisinin aksine lâkin,
Korkum bu ki bir gün atacak hop diye takla.

Yağmurda gezer bir gemi hâlinde trenler,
Öğrenmeye bak yüzmeyi toprakta kabakla.

Lâzım geliyor gayrı vapurlarda tekerlek,
Pervânelerin döndüğü yok çifte ocakla.

Ni'met gibidir bunlara nisbetle kazâsı,
Tercih ederim gezmeyi uykumda uçakla.

Hiç kimseye geçmez kafamızdan kafa tutmak,
Yıllar karakollarda geçer bir tutanakla.

Celbetmek için kalbini Mahmûd Kemâlin,
Düşmüştü Ozan yollara bayramda şafakla.

Akıllı Ozan

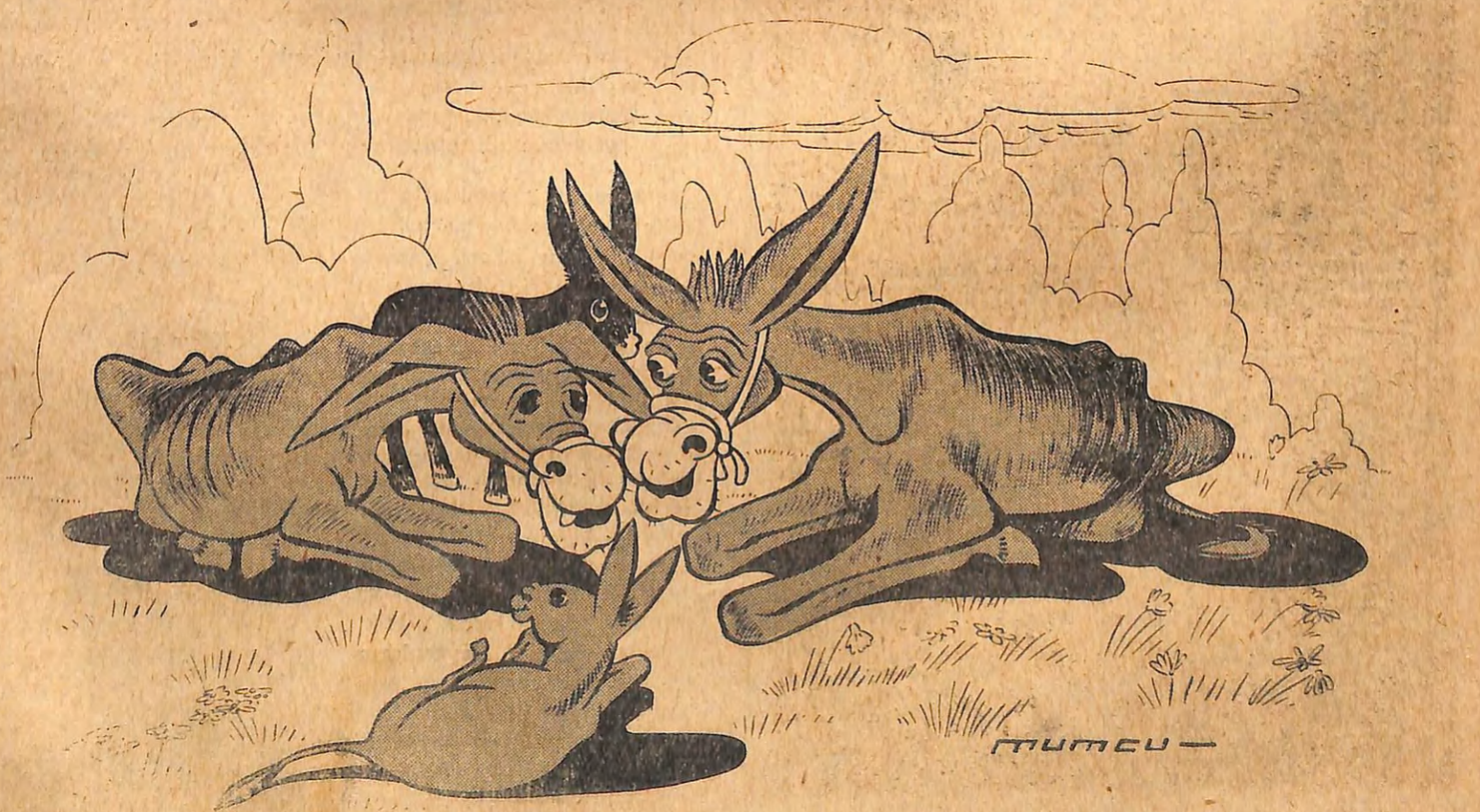

— Bu yeni nesil keyfinden başka bir şey düşünmüyor..
— Tabiî, zürriyetimiz değil mi? Bize çekecek!

Eski Günlerde..

Bir ramazan akşamıydı.

Topa yarım saat var. Sergiden halk boşanıyor. Kapının önünde Kanbur Nazif Borazan Tevfiğin ayağına basar. Tevfik birden parlar:

— Kör müsün be herif! Nasırımı ezdin...

— Herif babandır... Ağzını topla...

— Ulan, ölmüş babamdan ne istiyorsun. Olur şey değil be... Hem suçlu hem güçlü...

Gürültüyü işitenler yavaş yavaş kavgacıların etrafını alırlar...

— Yani ne demek istiyorsun?

— O benim bileceğim şey!..

— Herif! Sus... Alimallah elim ayağım titriyor... Şimdi seni tepelerim...

— Cart! Kaba kâğıt... Kimi tepeliyorsun be?

Kalabalık biraz daha artar...

— Oruç keyfi... Herif beni deli edecek...

— Ulan sana herif deme diyorum. Kan başıma çıkıyor.

— Kan başına çıkıyorsa şakaklarına boynuz çektir!

— Ne? İşitiyor musunuz? Ümmeti Muhammet... Herif beni pezevenk yaptı.

Kalabalık gittikçe artar...

— Bırakın beni... Şu iti pas gibi ikiye ayırayım...

— Yavaş gel düdüğüm!..

Derken küfürler başlar... Etraftan «Yapmayın! Etmeyin! Mübarek Ramazanda...» ihtarları olur.

İki nüktedan böyle yapmacıktan birbirlerine atıp tutarlarken birdenbire güm! diye top patlar patlamaz. Nazif:

— Tevfik! Top patladı... İftarı nerede edelim?

Diye sorunca kavga dinleme yüzünden geç kalan halk...

— Hay Allah müstahaklarını versin... Alay ediyorlarmış... Eve geç kaldık. Misafirlere rezil olduk!

Diye koşuşmağa başlarlar!

Ramazanın böyle tatlı şakaları da eksik olmazdı!

★★

İstanbulun araba saltanatı devrini hatırlıyanlar, Cambaz Sadettini mutlaka tanırlar. Kenda bihakkın cambaz, çok sevimçift beygir alıyorduk. Arkadaşa Saadettinin delâletiyle bir la Taksimde arabacılar kahvenecek derecede şakacı, arabacımahir; at, araba alım satımındlığında sırık cambazları kadar ne tek gözüm (bir gözü sakattı) dine göre nüktedan, muzip deli bir tipti.

Bir gün bir mirasyedi arkasinde arabaya bindik. Sadettin arabacının yanında.. Harbiye, Maçka, Akaretler, Dolmabahçe yoliyle - bilhassa Gümüşsüyü yokuşundan hayvanların sabır kudretini görmek için bir tur yaptık. Tekrar Taksime geldik, arabadan indim. **Hayvanların** sağrısını okşarken baktım, sağdaki beygirin gözü kör.

—Bana bak Sadettin, dedim. Ayıp değil mi? Kör hayvanı bize mi yutturacaksın?

Gayet soğukkanlı :

— Ne yutturması be beyim, dedi.. Beygir mi alıyorsun? Kâtip mi? Bak bendeniz de âcizane de tek gözlüyüm.

Raşit Rıza

— Genç kızdan hizmetçi bu kadar olur, iç gömleğimi aşırmış..

— Merak etme karıcığım, yarın sen yokken ben o gömleği usulca onun üstünden çıkarayım da görsün !

Köye gidiş..

Tetkik seyyahı — Sen ne yaparsın?

Köylü — Çalışırım..

Tetkik seyyahı — O nasıl şey öyle?!

Bir turist geldi !

— Beceriksiz, bir yağlı kuyruk bulamadın bu bayram da kurbansız geçti.. !

PRAGDA

Pragda iki Çek konuşuyorlardı:

— Yeniden seçimler yapılsa da bu sene işler bir değişse ne iyi olur!

— Yok canım! Bence geçen sene ne olduysa bu sene dé öyle olmalı.

— Ne o? Sen de mi komünist olsun yoksa?

— Öyle dikkatli dikkatli boynumdaki uçağa mı bakıyorsun?

— Hayır, meydanına!

— Ne münasebet! İstediğim şu: Dış İşleri Bakanı pencereden atlasın, Adalet Bakanı tevkif edilsin, Cumhur Başkanı da ölmeden evvel istifasını versin..

MAL

Karakola bir adam geldi:

— Karım kayboldu, diye haber verdi.

Komiser sordu:

— Resmi var mı?

Adam karısının resmini verdi. Komiser fotografa şöyle baktıktan sonra merak etmiş gibi sordu:

— Bulunmasını mı istiyorsunuz, yoksa bulunmamasını mı?

KORKU BELÂSI

Bir ahbabını evine akşam yemeğine davet etmişti. Buluştular, vapura bindiler, iskeleye çıktılar. Yola koyuldular.

Misafir sordu :

— Şu tepedeki ev değil mi?

— Evet.

— Enkısa yol neredendir?

Ev sahibi içini çekerek cevap verdi:

— Vallahi bilmiyorum, birader. Ben daima en uzun yoldan giderim!

Sayın bay idare memuru

Yalova hususi idare memuru Ferruh Kutlu, kazanın cankurtaran otomobilini pek beğenmiş olacak ki; altına çekmiş, seyrana çıkmış. Aksilik bu ya, Bursa caddesindeki kör bir elektrik direği, Bay Ferruhun üzerine üzerine gelmiş, «küt!» diye ona çarpmış.

Zavallı hususi idare memurunun bunda hiç bir günahı var mı? Fakat gel gör ki; bizim gazeteci arkadaşlar, bunu bir türlü anlamıyor, zavallıya yükleniyorlar.

Yok salâhiyeti olmadan cankurtaran otomobilini almışmış, yok ehliyetnamesi olmadığından direğe çarpmışmış.

Amma da lâflar, değil mi? İnsan, otomobili almak için salâhiyet kullanır mı? Hem de cankurtaran otomobilini.. Bir kere Bay Ferruhun bu kazada burnu bile kanamadığına göre, cankurtaran otomobili pek alâ vazifesini yapmış, müşarünileyh memurun canını kurtarmış. Aferin otomobile!

Sonra «Ehliyetnamesi olmadığından idreğe çarpmıştır.» iddiası da yerinde olmasa gerektir. Yani ehliyetnamesi olsaydı o mu direksiyonu kullanacaktı? Amma da lâf ha? Şu gazeteciler, böyledirler işte. Hakikî suçlu direk, kalkar, size pusu kurar, yolunuzu keser, canınıza kastederde ona bir şey demezler, «ehliyetname, salâhiyetsizlik» gibi dolambaçlı yollardan yürürler, insanı kabahatli çıkarmaya kalkarlar.

Bize kalırsa, o alçak, o utanmaz direği yakalamalı, ellerine kelepçe vurmalı, en aşağı hususî idare memuru sayın Bay Ferruha tarziye vermeye mecbur etmelidir!

KAPI KULU

— Ülen, benim Ankarada dayım var...

— Ne duruyorsun? Çal çal oyna!

Hikâye:

Aşk işe yaradı

Yazan: Vir Gül

Delikanlı, kızı kollarının arasına almış, sanki bulunmaz hint kumaşıymış da kaçıverecekmiş gibi sıkı sıkı tutuyor:

— Seni seviyorum, Melâhat. Benimle evlenir misin? diyordu.

Melâhatin ağzı dudaklarına vardı. O memnun olmıyacaktı da kim olacaktı? «Seni seviyorum» lâkırdısını çok işitmişti ama son cümleyi ilk defa olarak duyuyordu.

— Ben de seni seviyorum, Ethem, dedi. Olur, evlenirim.

Tekrar öpüştüler.

Belki bir daha öpüşeceklerdi ama, patron müsaade etmedi. Kapıyı açıp birdenbire içeri girdi.

— Ne yapıyorsunuz orada? diye gürledi.

Ne yaptıklarını biliyordu ama, yine soruyordu. Sormaya hakkı vardı. Çünkü yazıhanenin işleri arasında böyle bir madde yoktu.

Melâhatin alı moruna, Ethemin de akı beyazına karışmıştı.

— Şey... Birbirimizle söz kestik de... diye kekeliyebildi.

Patron tekrar bağırdı:

— Ne keserseniz kesin, o beni alâkadar etmez ama, burada.. benim yazıhanemde!

Melâhat:

— Mesai saati sona erdi de efendim... diye izah etmek istedi.

Patron bu sefer de ona gürledi:

— Ha? Demek, mesai saatinin bitmesini dört gözle beklediniz.. O zamana kadar aklınız havadaydı... Hiç bir iş göremediniz, değil mi ?

Melâhat cevap vermedi. O şimdi görmediği işleri değil, göreceği işleri düşünüyordu.

— İkinizin de işine son veriyorum!

Bu son cümle bir bomba gibi patladı. Arkasından da kapı atom bombası gibi patlayıp kapandı.

Birbirlerine sarılmış duran alâminüt nişanlılar şaşırıp kalmışlardı:

Adam: «Benim yazıhanemde iş göreceğinize iş pişirmişsiniz. Aldığınız paraya mukabil bana değil, birbirinize çalışmışsınız.. Sizin gibilere bir daha iş verir miyim! Tövbeler tövbesi...» diyordu.

Ethem baktı ki ümit yok, işi Allaha havale etti ve kendi yan geldi, oturdu. Yeni bir iş bekliyordu. Nikâh muamelesi de o zamana kadar bekliyecekti.

★

«Muamele takip edenlerin muamelelerini takip etme» yazıhanesinin sahibi - yani bizim Ethemle Melâhatin sabık patronu - odasında oturmuş, yanmayan purosunun tütmeyen dumanını savururken kapı vuruldu ve cevap beklemeden açıldı: ,

— Sen ne yapmışsın, ayol, Ferhat?

İçeri giren Ferhat Beyin avukatı Hüsnü İşbilir'di.

Patron hayretle:

— Ne yapmışım? diye sordu.

— Ne yapacaksın! Başına büyük bir dert açacaksın. Öyle mektup yazılır mı?

— Hangi mektup?

— Borçlulardan birine yazdığın mektup. Şerbetçi Mehmet Demirhindiye...

— Ne var? Ne olmuş yani?

— Daha ne olacak! Kopyasını dosyada gördüm. Öyle fena kelimeler kullanmışsın ki, herif dava etse tutturur. İftira ve isnat suçlarından ceza yersin.

—Yok canım?

— Vallahi, billâhi!

Ferhat Beyi bir endişedir almıştı. Evet, şimdi o da anlıyordu: Demirhindi'den alacağını koparamayınca, mektuplarına cevap alamayınca kızmış, ona okkalı bir mektup donatmıştı. Hatırladığına göre, Melâhatin makinede yazdığı son mektup da buydu.

— Deme Hüsnü! dedi. Sahi dava açar mı?

— Aklı varsa açar.

— Yandım desene?

— Yandın ki yandın! Bu işin bir tek çaresi var.

— Nedir o?

— Ben gidip Demirhindiyi bulayım, kabardıysa yatıştırmaya çalışayım... Davadan vazgeçsin... Olmaz mı ?

Patron: «İyi olur,» dedi.

İçinden de: «Hüsnü yine benden epey para çekecek,» diye düşünüyordu.

Mehmet Demirhindi, Hüsnü İşbiliri gülümseyerek karşıladı:

— Buyursunlar, efendim! Vişne mi içersiniz, kara dut mu?

— Ana, niye yemek pişirmeyon?
— Nasıl pişireyim, ocak var, od var, et yok!

Ferhat Beyin avukatı:

— Hiç bir şey içecek vaktim yok, azizim, dedi. Bizim Ferhat Bey size bir mektup yollamış...

Derdemez Demirhindi bir kahkaha attı: ,

— Evet, aldım ve güle güle bihal oldum.

Hüsnü İşbilir derin bir nefes aldı:

— Ben zaten sizin anlayışlı bir insan olduğunuza...

Şerbetçi onun sözünü kesti:

— Yo, orasını sorarsanız, hiç bir şey anlamadım... Anlamadım ama, hoşuma da gitmedi değil. Böyle yüksek iltifatları ömrümde işitmiş değilim çünkü.

Avukat, karşısındakinin mahsus böyle cinaslı konuştuğuna kanaat getirmişti. İşi katiyete bağlamak için:

— Yani, dava falan etmiyeceksiniz, değil mi? diye sordu.

Demirhindi bir kahkaha daha attı:

— Ne münasebet efendim! İnsana böyle bir mektup yazan biri aleyhine dava açılır mı hiç! Şu mektuba bakın!

Elini iç cebine atıp mektubu çıkardı, okumaya başladı:

«Muhterem beyefendi hazretleri;

«Sayıştaydan danıştaya, danıştaydan koğuştaya gidip gelen evrakınızı koğuşturma ve soruşturma işlerini müessesemize havale eden mektubunuzu aldık. Bu işte tarafı naçizanemize karşı zatıâlinizin gösterdiği yüksek teveccüh ve iltifat...»

Derken Hüsnü İşbilir işi anladı.

Yazıhaneye gelip anlattığı zaman Ferhat Bey yeniden doğmuş gibi oldu .

— Oh çok şükür! diye rahat bir nefes aldı. Kırk yılda bir aşkın bir işe yaradığını görüyorum.

Avukat, karşısındakinin aklını kaçırdığına hükmederek sordu:

— Aşkla bunun ne alâkası var?

Ferhat Bey: «Var! Sen bilmezsin!» dedi. Sonra kâtibine seslendi: «Bulun bana Melâhatin adresini! Kıza mektup yazıp derhal buraya çağırın. Yeniden iş veriyorum. Kocasını da alsın gelsin!»

Ferhat Beyin aşkı sitayişle anmakta hakkı vardı. Çünkü Melâhat o gün Ethemle dalga geçmeyip de aklını işine vermiş olsaydı bu dalgınlığı yapmıyacak, küfür dolu mektubu şerbetçi Demirhindiye gönderecekti!

Çömezin Röportajları:

170

İstanbul Sergisi Hakkında...

Çizen : RAMİZ

— Sergide eksik bir şey var mı?

— Evet, içinde fareler oynayan belediye kasası!

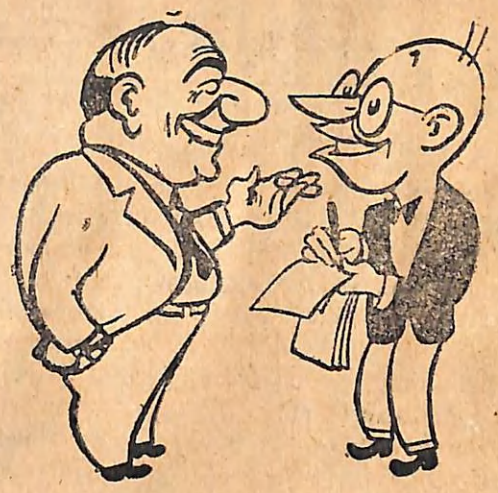

— Sergide ne görmek isterdiniz?

— Bazı kimselerin yapıştıkları koltuklardan bir nümune!

— Sergide hayretle seyredilecek ne olabilirdi?

— Yeni vapurlarımızın yelkenli birer modeli!

— Sergide ibretle ne seyredilirdi?

— Fatih ve Barbaros türbelerinin kilitleri!

— Sergide ne yoktu?

— Modern İstanbuldan Balıkpazarı manzarası!

— Sergide eksik nedir?

— Bir gecekondu!

— Sergiye hangi grafikler konmalıydı?

— Sanayi ve Ticaret Odasının hayat endeksi ile vatandaş kazancının endeksi!

— Sergide süs olarak ne bulunmalıydı?

— Bir şimşir tarak !

Süz.. Geç!

NAKİLLER

Mektepler açılmak üzere değil mi? Gelsin muallim nakilleri: Al İstanbuldan 152 ilk okul öğretmenini, ver Anadoludaki Millî Eğitim müdürlükleri emrine!

Peki ama, düşünmezler mi ki; bu aylıkları yüz elli lirayı geçmiyen zavallılar, kış hazırlıkları yapmışlar, odunlarını, kömürlerini almışlardır. Şimdi Anadoluya giderken, bunları ne yapacaklar? Neden bu öğretmenlerin nakilleri koskoca yaz aylarında yapılmadı da, böyle mekteplerin açılmasına dört gün kalaya bırakıldı?

Düşündüğünüz şeye bakınız: Hiç yaz aylarında insan, Ankarada oturur mu? Alâkalılar tatil yapıyorlardı belki!

ANLAYAMIYORUZ

Birisi cinayet yaptı mı polis yakalar. Hırsızı arar, bulur. Sokak sokak ekipler dolaşır, gündüz külâhlı, gece silâhlı dolaşanlar tutulur. Bu polisin tabiî vazifesidir.

Gazeteler harıl harıl yazıyor: «Karaborsada sterlin ve doların kıymetleri yükselmiştir. İngiliz lirası 1125 kuruştan, dolar için 450 kuruştan fazla istenilmektedir.»

Bu gazetelerin bildiği, yazdığı karaborsacıları yakalayacak, ele geçirecek, onların faaliyetine son verecek bir kuvvet yok mu? Bu işle alâkalı bir dairemiz mevcut değil mi? Bari polis vazife ve salâhiyet kanununa bir madde ilâve etsek!

TUHAFLIKLAR SERİSİNDEN

700 bahriye erimiz terhis edilmiş. Bunların Karadenizdeki memleketlerine gönderilmesi bir mesele oldu: Nihayet öğrendik ki; «Bakır» şilebini onlara tahsis etmişler. Neden bu erlerimize şilep ayrılıyor da iyi bir yolcu vapuriyle memleketlerine gönderilmiyorlar? Bu vatan vazifesine seve seve koşan vatan çocuklarını, böyle mi mükâfatlandıracağız? Lüks vapurlar nerede? Ha sahi; onlar, harcirahla tetkik seyahatine çıkanlara ayrıldı!

GİDEN AĞAM

Tokat valisi, son aylar içinde yirmiden fazla otobüs ve kamyon kazası olduğuna dikkat etmiş. Vatandaş canına kıyan bu kazalar karşısında elpençe divan durmaktansa harekete geçmeyi daha münasip bulmuş ve evvelce şoförlere verilmiş olan ehliyetnameleri iptal etmiş, şimdi bunlar yeniden imtihan olacaklarmış.

Acaba sayın valimiz Lûtfi Kırdar, bu haberi okudu mu? Hakikaten milletvekili olacaklarsa, bari yerlerine Tokat valisini tavsiye etseler de gider ayak bir de böyle iyilik yapsalar!

REKLÂM

Bilmem, hiç dikkat ediyor musunuz? İnhisarlar idaresi, şaraplarından likörlerine kadar yaptığı bütün mamullerin reklâmını sigara paketlerine koyuyor. Yalnız rakı müstesna. Neden acaba? Rakıların içilemiyecek kadar kötü olduğunu biliyor da ondan mı? Yoksa bu reklâmları vagon resturanda, tren lokantalarında mı düşündüler?

Malûm a, her türlü içki satılır da, bu mübarek yerde rakı bulundurmak, bir nevi ayıptır!

BİZİM HACILARA DAİR

Hacca giden bizim gazetecilerden Murat Sertoğlu, gazetesine çektiği bir telgrafta şöyle diyor:

«Türklerin, Kâbeye ve Medineye Resulullahın mübarek ve pâk ravzasına karşı gösterdikleri asar-ü ihtiram, islâm âleminin dillerinde ve gönüllerinde şükranla yaşamaktadır.»

Ona hiç şüphe yok. Her sene avuç dolusu döviz akıtan bir millete karşı küfran-ı nimette bulunacak değillerdi ya!

AKRABANIN...

C.H.P. nin İstanbul milletvekili namzedi Ekrem Amaç, Parti Genel Başkan Vekili Hilmi Uran'ın yeğeniymiş...

Acaba, Halk Partililer, kimseye söz geçirip hariçten insan temin edemiyorlar da akraba talûkata mı muhtaç oluyorlar?

KEPÇE

— Eferüm, o kadar gözel yüzüyon ki seni görenler köy mültezimi sanacaklar!

— Otomobile tecavüz ha... Yürü karakola...
— Beni mahpus mu yapacaksınız?.
— Yok, jandarma yapacağız!

FIKRALAR

BRAVO !

— Ben futbol oynarken Galatasaray her maçta Feneri yenerdi.

— Ya? Siz Fenerin kalecisi miydiniz?

MANZARA

Pek tabiat meraklısı değildir. Onun için, arkadaşının Pendikteki köşkünün güzelliğini bir türlü anlıyamıyordu.

Arkadaşı ona karşıdaki «enfes» manzarayı gösterirken: «Evet,» dedi, «şu karşıdaki dağlar olmasa evin manzarasına diyecek yok ama... mübarekler manzarayı kapıyorlar.

BEN RAKIYA SU KATMAM !

Nurettin Artam, kendinde bir tuhaflık hissediyordu. Kalktı, doktora gitti.

Doktro onu uzun uzun muayene ettikten sonra:

— Sizde hidropsi var, dedi. Nurettin Artam merakla sordu..

— O da ne demek öyle, doktor?

Doktor izah etti:

— Yani fazla su içmekten mütevellid bir hastalık.

Nurettin Artam, hayretle haykırdı:

— Ne diyorsun, doktor! Ben ömrümde ağzıma su koymam. İçimdekiler her halde buz olacak, buz!

YORGUNLUK

Son zamanlarda Talbantoğlu Hıfzıyı bir meraktır aldı. Fazla riyazî kafalı oldu. Şimdi her şeyi hesaplı, her hareketi ölçülüdür.

Geçen akşam kendini koltuğa atarak:

— Müthiş yorgunum, dediği zaman arkadaşlarından biri sordu:

— Yok canım? Ne yaptın?

Nalbantoğlu anlattı:

— Daha ne yapacağım! Bugün 23000 defa nefes aldım. 438 metre mikâbı hava teneffüs ettim, 4800 kelime konuştum, 750 adale hareket ettirdim; kalbim 168 milyon kilometre metre yol katetti, beynimin de 7 milyon hücresi çalıştı...

PİYANGO

Sigorta şirketinin prodüktörlerindendir.

Geçen gün bir arkadaşı merak etmiş, soruyordu:

— Siz hayat sigortası olmuş bir adamın öldüğünü haber alırsanız karısına nasıl haber verirsiniz? Onu müteessir etmekten korkmaz mısınız?

İçinden: «Hey gafil!» der gibi gülümsiyerek:

— Kolayı var, dedi. Nazik bir şekilde haber veririz. Meselâ: «Bir otomobil kazâsında bin lira kazandınız?» deriz.

BEŞ MUMLUK

Mişon Salamondan üç buçuk sene sürecek taksitle bir radyo almıştı. Aradan bir müddet geçtikten sonra Salamon sordu :

— Nasin, Mişon, radyodan memnunsun?

Mişon dudağını büktü, yüzünü ekşitti:

— Pek değilim, Salamon.

— Neden? Bir kusuru var?

— Hiç bir kusuru yok ama, ışığı az. Yanında gazeta okunmuyor.

YANDIM ALLAH !

«Esrarengiz» bir cinayetin tahkikatı yapılıyordu. Komiser, mahalle sakinlerinden Mişona sordu :

— Tabanca sesini duyduğunuz zaman ne düşündünüz?

Mişon, hayretle komiserin yüzüne baktı:

— Tabanları sağlam, ciğerleri sağlam bir insan, tabanca sesi işitince neden düşünsün?

İŞ !

İş istiyordu.

Patron sordu:

— İçki içer misin?

— O benim bileceğim iş.

— Peki, nasıl bir iş istiyorsun?

— O sizin bileceğiniz iş!

— Mükemmel. Kaç para istiyorsun?

— O da karımın bileceği iş!

HİKMET

Bilmece meraklısıdır. Geçen gün şunu sordu:

— Varken sakladığımız, yokken öğündüğümüz şey nedir?

Bilemediler. (Kaldır vur!)

Kendisi söyledi:

— Fakirlik.

KOMEDİ !

Nadirattan olarak saygılı bir kadındı.

Sinemada arkasına dönerek, nazik bir tavırla sordu:

— Eğer şapkam filmi görmenize mâni oluyorsa çıkarayım?

— Aman! Sakın ha! Şapkanız o kadar komik ki beni filmden daha fazla güldürüyor.

TECRÜBE

Bakırköyün mahut hastalarından biri, kendisinin ölü olduğu kanaatindeydi ve doktor Şükrü Hazım, onu tedaviye çalışıyordu. Bir gün:

— Bak, kardeşim, dedi. Senin ölü olmadığını isbat edeceğim. Ölülerde kan yoktur. Şimdi, ver bakayım elini.

Delinin elini aldı, iğne batırıp kanattı..

— Gördün mü? dedi. Demek ki ölü değilsin!

Fakat öteki inatçıydı. Başını salladı:

— Hayır! hayır! Ben ölüyüm. İddianız yanlış. Gördünüz ya ölülerde de kan varmış...

ÇARE

Karaköy Eczahanesinin sahibi Hasan Hüsnü yazıhanesinde meşguldü. İçeri telâşla eczacı kalfası girdi:

— Biri geldi, dedi, zehirli bir madde istiyor. Reçetesi yok. Nasıl reddedeyim?

Hasan Hüsnü sükûnetle sordu:

— Ne biçim bir adam?

— Şivesinden yahudiye benziyor.

— Kolay! İstediği maddenin bir gramının on lira olduğunu söylersin, derhal vazgeçer!

MİZAH

Mecmuasının altıncı cildi, büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Sevdiklerinize zarif, mükemmel bir hediye, ancak bu ciltler olabilir. Fiyatı 750 kuruştur.

Ayrıca, abonelerimiz ve daimî okuyucularımız için de MİZAH'ın 6 ncı cilt kapakları hazırlanmıştır. Bunlar da 3 lira fiatla idarehanemizden temin edilebilir.

HER NEVİ
STİL MOBİLYA
DEKORASYON
BEYOĞLU

Sayı: 170

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

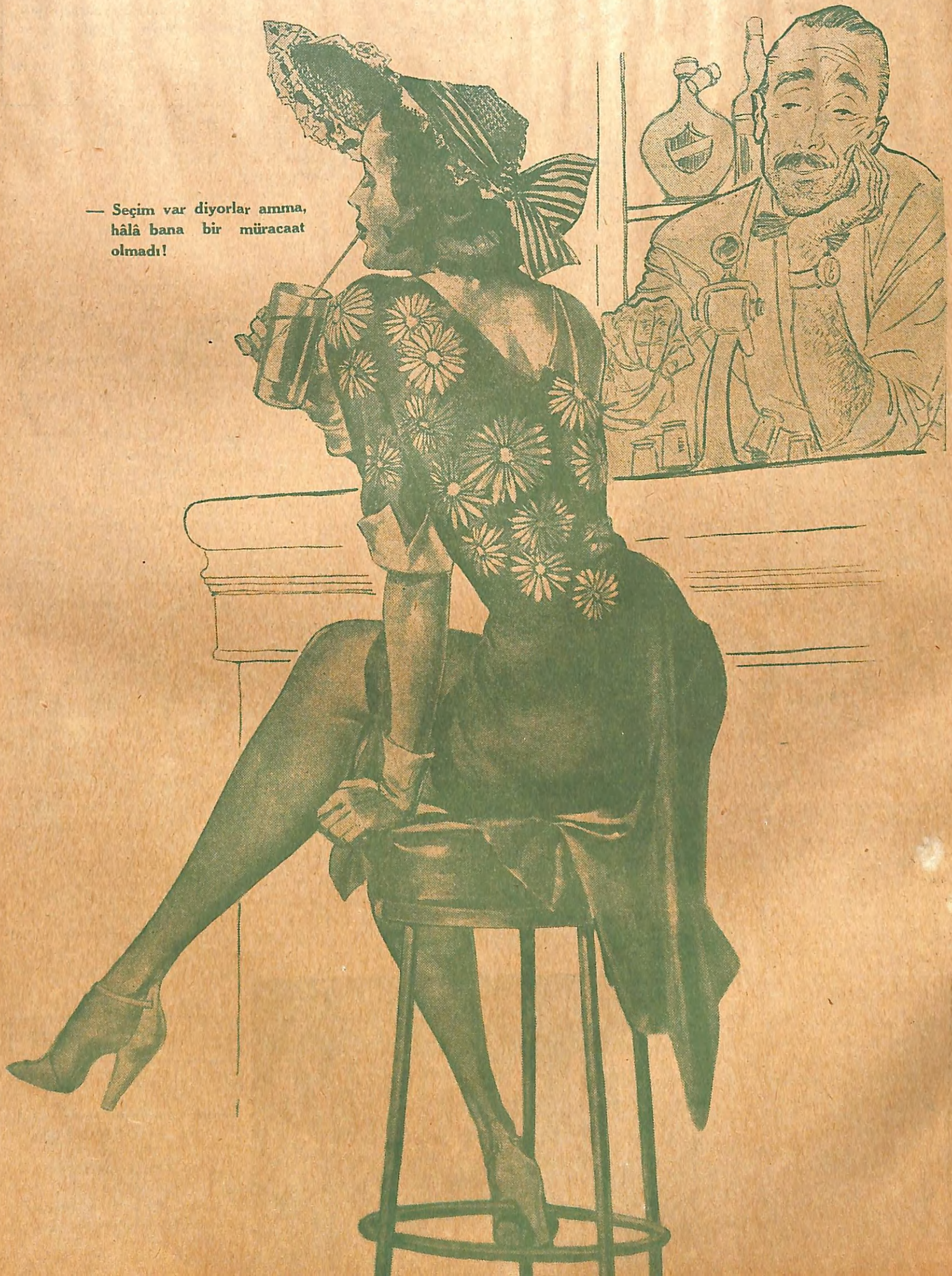

— Seçim var diyorlar amma, hâlâ bana bir müracaat olmadı!